

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazano, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13 lutego 2017 roku ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. (decyzja – k. 332 akt rentowych)

W dniu 17 marca 2017 roku M. S. odwołała się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odwołanie k. 2)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 6 kwietnia 2017 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację podnoszoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 5)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. urodziła się w dniu (...). Posiada wykształcenie zawodowe, wykonywała pracę fizyczną. Aktualnie nie pracuje. (okoliczności bezsporne)

Wnioskodawczyni do dnia 31 stycznia 2017 roku miała przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. (okoliczności bezsporne)

W dniu 28 grudnia 2016 roku ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek – k. 326 – 328 akt rentowych)

Wnioskodawczyni jest po implantacji kardiostymulatora M. (30 lipca 2009 roku) z powodu bloku przedsionkowo komorowego III stopnia i zespołów (...). Cierpi także na zaburzenia rytmu serca, skurcze dodatkowe nadkomorowe, przeważający rytm własny, zatokowy w badaniach E. H.. Wnioskodawczyni ma prawidłową funkcję skurczową lewej komory – EF 60% w badaniu USG serca, doskwiera jej nadciśnienie tętnicze, ponadto zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, otyłość. W wywiadzie wskazano boreliozę.

Stan po wszczepieniu rozrusznika serca z 2009 roku z powodu bloku przedsionkowo komorowego III stopnia, zespołów (...) z utrzymującym się w przeważającym stopniu rytmem serca, z prawidłową funkcją skurczową lewej komory, w stanie wydolności krążenia bez konieczności hospitalizacji od 2009 roku – obecnie nie obniżają sprawności 50 letniej wnioskodawczyni w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy z punktu widzenia kardiologa w świetle obowiązujących przepisów.

Uznaje się M. S. za zdolną do wykonywania pracy zarobkowej z kardiologicznego punktu widzenia.

(opinia pisemna biegłego sądowego, specjalisty z zakresu kardiologii oraz chorób wewnętrznych B. Lao – G. – k. 56 - 57; opinia ustna uzupełniająca, e protokół z rozprawy z dnia 6 marca 2018 roku 00:04:28 – 00:24:38 – płyta CD k. 88)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodu z opinii pisemnej biegłego sądowego oraz uzupełniającej opinii ustnej – specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych, kardiologa - B. Lao – G..

Ustalając stan faktyczny Sąd pominął opinię biegłego kardiologa R. G. uznając opinię biegłego sądowego B. Lao – G. za bardziej szczegółową i wyczerpującą.

W ocenie Sądu opinia ta jest spójna i logiczna. Biegła podniosła w swojej opinii wszelkie aspekty stanu zdrowia wnioskodawczyni, opierając je na konkretnych argumentach, odnosząc do kryteriów oceny zdolności do pracy zarobkowej. Wyjaśniła szczegółowo, że wnioskodawczyni jest zabezpieczona kardiostymulatorem, w związku z czym nie można stwierdzić u niej niezdolności do pracy w stopniu długotrwałym. Biegła wskazała, że mimo wszczepionego kardiostymulatora wnioskodawczyni ma przywrócony rytm własny serca, co wynika z badania E. H. z 28 czerwca 2017 roku, które wykazało, że stymulacja rozrusznikiem występuje poniżej 1%; drugim badaniem potwierdzającym dobry

stan zdrowia wnioskodawczyni jest badanie ECHO z 6 lipca 2016 roku z prawidłową funkcją skurczową lewej komory w dobrą frakcją wyrzutową 60%.

Badania te – zdaniem biegłej - odpowiadają istniejącemu stanowi ogólnemu nie tylko podczas badania, zaś badanie H. potwierdza stan zdrowia nie tylko na chwilę badania. Biegła w swej opinii uzupełniającej stanowczo stwierdziła, że tylko wtedy gdyby pomimo kardiostymulatora była obniżona praca mięśnia lewej komory, to wówczas może istniałaby podstawa do wskazania na ewentualną niezdolność do pracy wnioskodawczyni, podając jednoznacznie i stanowczo, że w tym przypadku brak jest ku temu jakichkolwiek podstaw. Wyjaśniła nadto, że kardiostymulator jest tylko zabezpieczeniem przed wystąpieniem wolnego rytmu serca. Stwierdziła jednoznacznie i stanowczo, że rozrusznik zabezpiecza wnioskodawczynię od omdleń i że zabezpieczenie to jest w pełni skuteczne.

Biegła wyjaśniła nadto, że omdlenie wnioskodawczyni, wynikające z dokumentacji, nie wymagało hospitalizacji ani nawet konsultacji kardiologicznej, zaś nadciśnienie tętnicze występujące u skarżącej nie ma wpływu na pracę stymulatora.

Biegła wprost w swej opinii wskazała, że w przypadku ubezpieczonej nie stwierdza się przeciwwskazań do jej pracy na stanowiskach brakarza, krojczego, a także, że podnoszenie ciężkich rzeczy nie wpływa bezpośrednio na pracę stymulatora; na jego pracę może wpłynąć jedynie uszkodzenie mechaniczne czy wyczerpanie baterii. Wskazała wreszcie, że u wnioskodawczyni stymulator wystymulował tylko pracę serca poniżej 1% w czasie doby, podczas której była robiona kontrola.

Sąd nie dopatrył się uchybień w opinii biegłego z zakresu chorób wewnętrznych, kardiologa - B. Lao – G., które skutkowałyby koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych tej samej specjalności.

W związku z powyższym Sąd oddalił wniosek zgłoszony w imieniu wnioskodawczyni o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności, nie podzielając słuszności jego zarzutów. Zarzuty te sprowadzały się tylko do zdawkowego zakwestionowania opinii i polemiki z zaprezentowanym w niej stanowisku.

Podnieść nadto należy, iż zarzuty te zgłosił radca prawny, tymczasowo dopuszczony do udziału w sprawie, zobowiązany do złożenia w terminie 3 dni pełnomocnictwa – pod rygorem pominięcia czynności dokonanych z jego udziałem, który tegoż dokumentu do akt sprawy nie złożył.

Wydana w sprawie opinia, na której Sąd się oparł, jest jasna, została sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawczyni, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio jej badanie. Sąd oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał jej wartość dowodową. Złożona opinia nie zawiera żadnych braków i wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegły wydał opinie po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej wnioskodawczyni. Określił schorzenia występujące u niej oraz ocenił ich znaczenie dla jej zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę wprost do kwalifikacji zawodowych.

Zdaniem Sądu opinia biegłego kardiologa, specjalisty chorób wewnętrznych B. Lao - G. jest rzetelna, została sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot, a wynikające z niej wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Nie zawiera żadnych braków. Co więcej biegły nie wskazał potrzeby powołania innych biegłych.

Podkreślić należy w tym miejscu, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą, więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art.217§1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, niepubl.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art.57 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z dnia 7 lipca 2017 r. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Brak choćby jednego z warunków wymienionych w art.57 ww. ustawy powoduje brak prawa do świadczenia.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny czy wnioskodawczyni jest osobą zdolną do pracy.

Zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy, ustalony na podstawie opinii biegłego sądowego lekarza kardiologa B. Lao – G., ponad wszelką wątpliwość świadczy o zasadności wydanej przez organ rentowy decyzji, co skutkowało oddaleniem odwołania.

W złożonej opinii pisemnej i opinii ustnej uzupełniającej, co istotne odpowiadając także na pytania pełnomocnika wnioskodawczyni, biegła o specjalizacji zgodnej ze zdiagnozowanymi schorzeniami wnioskodawczyni - szczegółowo odniosła się do stanu zdrowia M. S. odnosząc go bezpośrednio do zdolności do wykonywania pracy zarobkowej zgodnej z jej kwalifikacjami.

Podkreślić w tym miejscu należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Jednakże opinię innego biegłego sądowego Sąd może dopuścić jedynie wtedy, gdy opinia, która została już złożona do sprawy zawiera istotne braki, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, niepubl).

Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84, Legalis nr 49256).

Wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie zostały wydane opinie przez dwóch biegłych tożsamej specjalizacji. Sąd opierając swoje orzeczenie na opinii biegłego sądowego B. Lao – G. kierował się faktem, iż była ona zdecydowanie bardziej wyczerpująca i podnosiła wszelkie aspekty stanu zdrowia ubezpieczonej, wskazano także na istotny element, jakim jest wszczepiony u skarżącej kardiostymulator.

Biegła w opinii w sposób jasny wyjaśniła funkcjonowanie tego urządzenia z perspektywy zdolności do pracy wnioskodawczyni.

Sąd pominął opinię biegłego R. G.. Opinia tego biegłego nie odnosiła się bowiem w żadnej mierze – pomimo podniesionych zarzutów – do możliwości wykonywania przez ubezpieczoną pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji

przy zachowaniu ewentualnych ograniczeń – przeciwwskazań do podejmowania pewnych czynności zawodowych. Pominięty został więc aspekt zawodowy jako warunek konieczny do oceny utraty zdolności do pracy.

Słusznie organ rentowy zauważył, że stwierdzone przez tego biegłego „łącznie traktowane schorzenia kardiologiczne”, ich „łączna dysfunkcja” nie jest przekonujące, bowiem do ustalenia utraty zdolności do pracy niezbędne jest stwierdzenie naruszenia sprawności ustroju, a nie rodzaj i liczbę współwystępujących schorzeń.

Stwierdzenie biegłego R. G., że stan wnioskodawczynie jest „umiarkowanie dobry” wyklucza w ocenie Sądu „łączną dysfunkcję” ustroju skarżącej.

Wnioskodawczynie już wcześniej miała przyznane prawo do renty, nie mniej jednak, co wynika wprost z opinii biegłego, stan jej zdrowia się poprawił. W tym miejscu należy zauważyć, że prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. O zmianach w prawie do świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez lekarza orzecznika ZUS oraz komisję lekarską ZUS, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Podkreślić też należy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, Lex nr 1215286).

W związku z powyższym ponad wszelką wątpliwość stwierdzić należy, że wnioskodawczynie nie jest, w świetle przepisów obowiązującego prawa, osobą spełniającą przesłanki do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił je jako niezasadne.

A.L.